

Svett, schackrutigt golv och strategier – Kåserier från Tant Gröns café

Värmeböljan har kommit till Sverige, åtminstone till hamnstaden Västervik. För första gången frångår jag mina vanor och istället för varmt te beställer jag iste med citronsmak och till det en ekologisk muffin med vit choklad. Jag är otroligt svettig. Det rinner både här och där. Som tur är så avviker jag inte från mängden, de flesta ser varma och smått utpumpade ut. Jag sätter mig inomhus trots att alla andra går igenom caféet för att slå sig ner på innergården. Solen värmer, det är ca +30 grader så jag föredrar att dra mig tillbaka till en något svalare plats. Rummet jag sitter i har ett svart och vit rutigt golv, precis som ett schackbräde. Väggarna är benvita med en grågrönaktig panel. Det känns som en blandning mellan ett italienskt och franskt café samt ett lantkök med romantisk touch. En stil som idag florerar mycket i olika inredningstidskrifter. Här finns svarta stolar och gamla nötta träbruna bord i varierande storlekar, skåp som samlar ölflaskor och tekannor. Ett olivträd står vackert vid fönstret bredvid finns två provdockor. Väggarna har dekorerats med vacker text. Det står *tomato, ruccola, basilic, panini, olive* och så vidare. Jag läser det sakta medan jag ser mig omkring. Hela stället är egentligen en blandning av nytt och gammalt och sådant som är nytt men som ska se antikt ut. En affisch med Elsa Beskows sagor hänger i samma rum, det är för övrigt den enda färglickan. Jag minns alla sagorna. Där ser jag till och med sagan om "Farbror Blå's nya båt". Där finns Tant Brun, Tant Grön och Tant Gredelin. Barnen Lotta och Petter, hunden Prick och så förstås Farbror Blå själv. De sitter i en vacker eka. Jag kan nästan höra hur vattnet som bildar små vågor sakta slår mot båtens skrov samtidigt som årorna gnisslar i sina årtullar.

Det finns en ung kvinna som också har sökt sig bort från solen, hon sitter mittemot mig i en träsoffa och läser och skriver. Jag blir nyfiken. Vem skriver hon till? Sin älskade som har rest långt bort till fjärran land? Sin mormor på ålderdomshemmet eller kanske en jobbansökan till det perfekta jobbet? Framför mig hänger ett skåp med ölflaskor på väggen, precis bredvid finns en spegel. I den kan man se all öl i skåpet. Jag undrar stilla om det är därför jag mera känner för en iskall öl än mitt iste på plastflaska. Jag borde ha följt min instinkt när jag stod framme vid disken och beställt en öl istället, det var ju faktiskt det jag var mest sugen på just då. Men så tänkte jag, att nu är jag på ett café och inte en pub. Nu ska det minsann drickas te och inte några alkoholhaltiga drycker mitt på blanka dagen. Tänk vad Tant Grön skulle säga. Hon som till och med ansåg att vanlig saft på fastande mage var ett rent fördärv för barnmagar. Så alkohol blir det inte ens tal om. Ve och fasa!

Vid disken är det en ständig ström av kunder. Det verkar aldrig ta slut. Jag börjar tycka synd om personalen. Samtidigt som jag funderar över kunderna och personalen vid disken fylls hela min kropp av den svängiga musiken som strömmar ut ur högtalarna. Jag betraktar det schackrutiga golvet ännu en gång. Jag måste erkänna att jag aldrig har varit vidare förtjust i denna typ av golv tidigare men nu är jag helt "såld". Helt förälskad. Det är märkligt. Vad kan det betyda? Svart och vitt. Rutor. Jag får inte riktigt ihop det. Livets ytterligheter? Mmmmm. Jag grubblar. Kanske livet är som ett schackspel? Det finns svarta, mörka och dystra perioder

men även motsatsen. Ljusa, vackra och glädjefulla. Människorna representeras av schackpjäserna. Ibland kan vi välja och vraka, ibland ges vi en roll. Vi blir bonden som bara kan ta ett steg eller en kunglighet som lätt flyter runt i livets dans. Jag undrar vilken schackpjäs jag personifierar just nu? Visar golvet på att jag behöver bli mera strategisk i mitt liv? Mera noggrann planering och smarta drag? Kanske visar det på något helt annat. Att jag ska höja insatserna och chansa lite mera? Spränga mina gränser och slänga mig ut i det okända?

Frågorna blir bara fler och fler så jag beslutar mig för att uppsöka toaletten istället. Även den är genomtänkt och håller samma stil som kaféet i övrigt. Precis utanför dörren sitter en lapp där det står att kvinnor mest talar om relationer när de går på caféer medan det motsatta könet mest diskuterar arbetet. Det är intressant, speciellt när jag tycker att ett jobb ofta handlar väldigt mycket om relationer. Måhända är det så att caféerna är perfekta ställen att samtala om relationer, för att om möjligt förbättra dem. En gemytlig miljö med god förtäring och dryck och till det en helt neutral zon. Fast då bör man nog inte gå när det är 30 grader varmt som idag.

Tillbaka vid mitt bord irrar mina ögon åter mot väggskåpet med ölfaskorna. "Är du mycket törstig"? Frågar en fyllig och bastant dam med en yppig barm. Hon liknar precis en "ölbärerska" från Münchenfestivalen. Hon står framför mig och ser både snäll och glad ut. Jag nickar förstummat. "Jaa, du ser då verkligen törstig ut" säger hon samtidigt som hon ställer ett stort glas på bordet framför mig. Den unga kvinnan som nu har något drömskt i blicken viftar med sina skrivna papper som en solfjäder framför ansiktet. Herre gud. Alla är väl törstiga, tänker jag och tittar mot spegeln. Det måste ha varit en önskespegel. En sådan måste jag omedelbart införskaffa. Tänk vad man skulle önska sig. Förutom fred på jorden förstås. Jag sluter mina ögon, öppnar min mun och låter det svala ölet rinna ner i min matstrupe. Till min förskräckelse upptäcker jag att det inte är en "ölbärerska" från München som står framför mig utan en äldre dam, som ser något sträng ut. Hon har glasögon och en grön hatt på huvudet. En konstig solhatt, tänker jag. Hennes något slitna och omoderna klänning, liknar gamla tiders krinoliner. Ölet i glaset smakar inte öl längre utan vatten. Vatten som jag själv har hållt upp från min vattenflaska. Du milde, säger jag halvhögt till mig själv. Värmen håller visst på att stiga mig åt huvudet. Den äldre damen har plötsligt försvunnit, jag skymtar hennes gröna klänning ute vid kafédiskan.

När jag beskådar det fina olivträdet vid fönstret ser jag en äldre man i blåa kläder som snabbt skyndar förbi utanför. Han är väldigt lik farbror blå. Då inser jag att det även är dags för mig att avvika. Jag packar ner mina saker och när jag slänger en sista blick över axeln innan jag fattar ytterdörrens handtag ser jag kvinnan i grönt igen. Hon ler åt mig. Strax därefter träffas mitt ansikte av solens obarmhärtiga strålar.